

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1330/06
21.03.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Ljiljane Ivković-Jovanović, članova veća, u parnici tužilaca AA, DD, EE, ĐĐ, i drugih, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženih Javnog preduzeća BB, i Republike Srbije, koju zastupa Republički javni pravobranilac, radi utvrđenja prava svojine, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž.br.149/2005 od 2. marta 2005. godine, u sednici održanoj na dan 21.3.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž.br.149/2005 od 2. marta 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Užicu Gž.br.149/2005 od 2. marta 2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužilaca i potvrđena presuda Opštinskog suda u Priboju P.br.308/02 od 22.12.2003. godine kojom su odbijeni kao neosnovani tužbeni zahtevi tužilaca kojim su tražili da se utvrdi da su tužioci po osnovu nasleđa suvlasnici parcela bliže opisanih u izreci presude što bi tuženi bili dužni priznati i kojom je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno su izjavili reviziju tužioci pobijajuće je zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu čl. 386. ZPP, ("Službeni list SFRJ2, br. 4/77... "Službeni list SRJ", br. 15/98 i 3/02) koji se na konkretan slučaj primenjuje na osnovu ovlašćenja iz čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br.125/2004), Vrhovni sud je našao da revizija tužilaca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužioci u reviziji određeno ne ukazuju na postojanje neke druge bitne povrede odredaba parničnog postupka koja može biti revizijski razlog iz čl. 385. st. 1. tač. 1. i 2. ZPP.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, svi tužioci su pravni sledbenici sada pokojnih PP, PP1 PP2 i PP3. Sve parcele na kojima tužioci traže utvrđenje prava svojine upisane su na ime Republike Srbije 1982. godine sa pravom korišćenja tuženog "BB". Sve parcele upisane su u katastarskom operatu VV, Opština GG i sve su pravosnažnim rešenjem Sekretarijata za privredu i imovinsko pravne i komunalne poslove Skupštine opštine GG od 29.10.1980. godine oduzete kao samovlasno zauzeto zemljište u društvenoj svojini iz poseda samovlasnih zauzimača. Ovo rešenje je pravosnažno i izvršno jer je žalba izjavljena od strane AA odbijena, kao i njegova tužba podneta protiv drugostepenog rešenja Vrhovnom sudu Srbije presudom U.br.3765/81 od 19.3.1982. godine. Katastarske parcele aa, vv, ee, dd, đđ, ff, žž i zz KO VV su u periodu od 1968. godine do 1982. godine u popisnom katastru nepokretnosti bile upisane na pravne prethodnike tužilaca DD, ĐĐ i EE sa po 1/3 kada su im oduzete, a upoređivanjem stanja iz 1954. godine utvrđeno je da su parcele aa i vv po kulturi šuma kao i parcela dd dok je parcela đđ nekategorisani put. Tužioci svoj zahtev zasnivaju na tapiji Agrarnog suda Sreza GG iz 1935. godine, posedovnoj prijavi iz 1935. godine na ime ŽŽ i ZZ i na osnovu nasleđa i nesmetane državnine. Presuda Agrarnog suda Sreza GG i tapija iz 1936. godine delom se odnosi na obradivo zemljište (njive), delom na livade i delom na sporno šumsko zemljište za koje tužioci ističu da je u faktičkom posedu njihovih pravnih prethodnika od 1908. godine do oduzimanja.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbene zahteve tužilaca jer su zaključili da pravni prethodnici tužilaca nisu održajem stekli pravo svojine na spornom šumskom zemljištu.

Prema pravnim pravilima imovinskog prava saržanim u Paragrafu 2. Zakona o šumama Kraljevine Jugoslavije od 21. decembra 1929. godine, sve šume su se smatrale vlasništvom države izuzev onih šuma na kojima su fizička lica zakonitim putem stekli prava svojine. Savesni držaoci mogli su steći pravo svojine po osnovu održaja na šumskom zemljištu ako bi dokazali zakonski osnov državnine i period državnine do 6. aprila 1941. godine u trajanju od 43 godine, jednog meseca i 18 dana u smislu pravnog pravila iz Paragrafa 931. Srpskog građanskog zakonika. Državnina je zakonita ako se zasniva na punovažnom pravnom poslu koji je potreban za sticanje svojine i ako nije pribavljena silom, prevarom ili zloupotrebom poverenja, a savestan je onaj držalac koji ne zna i ne

može znati da stvar koju drži nije njegova, s tim što savjestnost mora postojati za sve vreme roka potrebnog za održaj.

Polazeći od toga da tužiocu u parnici za utvrđenje prava svojine održajem na šumskom zemljištu nisu dokazali postojanje zakonskog osnova (pravnog posla ili pravosnažne sudske odluke), kojim su državinu na spornom šumskom zemljištu zakonito stekli njihovi pravni prethodnici, to i po oceni Vrhovnog suda, održajem nisu stekli pravo svojine na spornom šumskom zemljištu. Okolnost što pravni prethodnici tužilaca poseduju tapiju i da su navedene parcele kupili od aga po tapiji iz 1935. godine ne predstavlja osnov za sticanje prava svojine jer su i u vreme Turske carevine sve šume i šumska zemljišta su bila državna svojina, te razrešenjem agrarne reforme od 1918. godine age više nisu mogle prodati šume i šumsko zemljište drugim licima jer oni nisu bili vlasnici, odnosno nisu imali pravo svojine na tom zemljištu, već su mogle prodati samo obradiva imanja i livade. Zbog toga nije osnovano pozivanje tužilaca u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava, a naime, da su pravni prethodnici tužilaca valjanim pravnim poslom stekli pravo svojine na ovim parcelama. Takođe nije osnovano ni pozivanje tužilaca u reviziji u pogledu nesmetane državnine njihovih pravnih prethodnika na spornom šumskom zemljištu do oduzimanja 1980. godine. Sve šume su bile u državnoj svojini, a potom u društvenoj svojini saglasno odredbama Osnovnog zakona o šumama ("Službeni list SFRJ", br. 16/61) a u smislu čl. 113. Zakona o iskorišćavanju poljoprivrednog zemljišta ("Službeni list SFRJ", br. 43/59) na ovakvom šumskom zemljištu održajem se nije mogla sticati svojina zbog čega je upis spornog šumskog zemljišta u 1968. godini u popisni katastar nepokretnosti na pravne prethodnike tužilaca bez uticaja.

Kako se revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tužilaca i odlučio kao u izreci primenom čl. 393. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd